

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Za 8, 18 – 23

Text: Mt 15, 21 – 28 *Ježíš odtud odešel až do okolí Týru a Sidónu. A hle, jedna kananejská žena z těch končin vyšla a volala: "Smiluj se nade mnou, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá." Ale on jí neodpověděl ani slovo. Jeho učedníci přistoupili a žádali ho: "Zbav se jí, vždyť za námi křičí!" On odpověděl: "Jsem poslán ke ztraceným ovčím z lidu izraelského." Ale ona přistoupila, klaněla se mu a řekla: "Pane, pomoz mi!" On jí odpověděl: "Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům." Ona řekla: "Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů." Tu jí Ježíš řekl: "Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš." A od té hodiny byla její dcera zdráva.*

Začali jsme aktualizací příběhu a nyní se vraťme k jeho biblické předloze. V evangeliu čteme o setkání Ježíše s pohanskou ženou, jejíž dcera je zle posedlá. Děj se odehrává v okolí Týru a Sidónu. Tato dvě města jsou v bibli symbolem materialistické konzumní společnosti. Šlo o obchodní centra žijící zcela pohanským stylem života. Židé se na obyvatele Týru a Sidónu dívali přes prsty jako na nevěřící pohanské psy. A z tohoto pohanského prostředí vyšla jedna kananejská žena a volala na Ježíše: „Smiluj se nade mnou, Synu Davidův!“ Všichni lidé bez ohledu na svůj původ, postavení či víru prožívají svá osobní traumata, své hluboce lidské bolesti, problémy vztahové, zdravotní, rodinné i mezigenerační.

Tato žena měla konkrétní problém se svou dcerou. Tak jak to rodiče s dětmi v určitém věku mívají. V naší drammatizaci jsme ztvárnili problém, kdy dospívající dcera je posedlá myšlenkou, že musí být stejně hubená jako top modelky v dívčích časopisech. Z čehož se může vyvinout psychická porucha jako je třeba bulimie nebo anorexie. Čím byla posedlá dcera té kananejské ženy nevíme. V každém případě ji to trápilo tak, že vyhledala Ježíše a volala na něj: „Smiluj se nade mnou, Synu Davidův! Má dcera je zle posedlá.“ Myslím, že té mamince dobře rozumíme a chápeme, proč je z toho nešťastná. Rodiče mají se svými dětmi mnoho starostí. Ale ne všichni jsou přesvědčení, že to mohou řešit skrze víru v Ježíše. O to pozoruhodnější je, že právě tato pohanská žena jde k židovskému kazateli Ježíšovi a prosí jej o pomoc. Zřejmě je už natolik zoufalá, že se jako tonoucí chytá pověstného stébla. A tak překračuje hranice, které dělily pohany a židy, tak jako když by se dnes třeba někdo odvážil překročit práh kostela, který byl pro něj až dosud tabu.

My bychom jistě takového člověka hned vítali, protože jsme rádi, když se naše křesťanské společenství rozrůstá o nové lidi. Jenže tato žena byla spíše obtěžující, protože křičela, byla neodbytná a zoufalá. Nicméně od Ježíše bychom čekali, že právě takových se ujme on a bude je vítat sám, protože na nás už to trochu moc. Jenže, když ho ta žena oslovila, on reagoval, jako my. Tedy vlastně nereagoval. On jí neodpověděl ani slovo. A učedníci by se nejraději té ženy úplně zbavili. Vždyť je to stejně nakonec cizinka. Takovou se nemusíme ani zabývat. Nejlépe, kdyby ji od sebe odehnal sám Ježíš. A tak to hází na něj, aby se jí zbavil, protože už nechtěli poslouchat, jak za nimi stále křičí. A Ježíš skutečně, jakoby jim vyhověl, nahlas vyslovuje to, co si učedníci myslí: „Jsem poslán jen k ovčím z lidu izraelského.“ Dodnes mají mnozí představu o Ježíšovi, že je dobrý jen pro ty věřící ovečky.

Ježíš dokonce použije označení, jaké pro pohany používali židé a řekne: „Nesluší se vzít chleba dětem a hodit jej psům.“ Ale možná, že to řekl schválně kvůli svým učedníkům, aby slyšeli, jak to zní opravdu cynicky, když to řeknete přímo do očí té ubožačce.

Jenže ta kananejská žena všechny šokuje. Ona se ani nerozčílí ani neurazí. Místo toho hbitě Ježíšovi opáčí: „Ovšem, Pane, jenže i psi se živí z drobtů, které spadnou ze stolu jejich pánů.“ Ta žena je ochotna pro záchranu své dcery snášet i urážky, a i strpět ponížení. Ta žena bojuje o svou dceru do posledních sil. Zápasí o ni na kolenou. Ta dcera u toho není. Ale její maminka tady o ni bojuje. Její mateřská láska ji přivedla až k Ježíšovi. Až k víře. Někdy si říkáme, proč by se měl člověk modlit. Možná že proto, aby sám našel víru. A ta žena v sobě víru našla. Ježíš sám jí to potvrzuje: „Ženo, tvá víra je veliká; staň se ti tak, jak chceš!“ A my čteme, že od té hodiny, byla její dcera zdráva.

Závěrem ještě jedna poznámka. Neříká se tu nic o víře té dcery. Ona ani nemohla přijít k Ježíšovi, poněvadž byla posedlá – to znamená, něco ji ovládalo, něco, co ona sama nemohla ovládnout, něco ji nutilo dělat věci, které sama ani nechtěla. Byla pod vlivem něčeho. Nebyla schopná sama přijít za Ježíšem. Takové síly a mocnosti, které na člověka z vnějšku působí a ovládnou ho tak, že si pak nemůže sám pomoci, ty jsou dnes stejně reálné jako tenkrát. Ale někdo se za tu dceru dokázal modlit, snést kvůli ní i odsudky a ponížení. Její maminka. Ona sice nebyla schopná přivést svou dceru k Ježíši. Ale šla k němu sama. Sama projevila velikou víru. Rodiče často nedokážou své děti přivést k Ježíši Kristu. Možná je třeba, aby se víc přiblížili ke Kristu sami. Potřebují se sami dostat k jádru víry. Taková osobní víra, projevující se ohromnou vytrvalostí, laskavou upřímností, neústupnou láskou, a velikou pokorou pak vytváří prostor pro Ježíše, který koná mocné činy.

Modlitba: *Pane Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nad námi i nad našimi dětmi. Vysvobod' nás ode všeho zlého, co nás ovládá, ochromuje a svazuje. A učíš nás svobodnými a pokornými učedníky, kteří s radostí a důvěrou vyznávají svoji víru. Amen.*